

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év január hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 7.B.64/2016/151. számú ítéletét az I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértése büntettét az 1978. évi IV. törvény 175. § (3) bekezdés g) pontja;
a társtettesként elkövetett magánlaksértés büntettét az 1978. évi IV. törvény 176. § (2) bekezdés b) pontja szerint is minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 50.800.- (ötvenezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék 7.B.64/2016/151. számú, 2018. április 6. napján kihirdetett ítéletével az I. rendű vádlottat 3. rb. Az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés (4) bekezdés a./ pontja, egy esetben az (5) bekezdés a./ pontja, és egy esetben az (5) bekezdés b./ pontjának III. fordulata szerinti, két esetben társtettesként elkövetett rablás büntette; 2 rb. Az 1978. évi IV. törvény 175.§ (1), (3) bekezdés a./ és b./ pontja szerinti bűnsegédként elkövetett személyi szabadság megsértésének a büntette és az 1978. évi IV. törvény 176. § (1), (2) bekezdés a./ és d./ pontjára figyelemmel a (4) bekezdés szerinti társtettesként elkövetett magánlaksértés büntette miatt - mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésként 17 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, továbbá 263.386,- forint vagyonekobzást rendelt el.

Rendelkezett még az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartásban, és a házi őrizetben eltöltött időnek a beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a polgári jogi igényről, a illetékről, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Ellenben felmentette a vádlottat az 1978. évi IV. törvény 327. § (1) bekezdés II. fordulata szerinti jármű önkényes elvételének büntette miatt az ellene emelt vád alól. E rendelkezést nem érte ügyészi perorvoslat, ezért a másodfokú felülbírálat már nem érintette.

Az elsőfokú ítélet rendelkezést tartalmazott még a II. rendű és a III. rendű vádlottal szemben, amely felmentés jogerőre emelkedett, ezért nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű vádlott és védője felmentése érdekében jelentett be fellebbezést.

E vádlott és védője írásban is benyújtotta fellebbezésének részletes indokolását, egyben bizonyítási indítványokat terjesztettek elő és kérték tárgyalás kitűzését, valamint az indítványozott bizonyítás elrendelését.

A vádlott írásbeli fellebbezése az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, míg a védőé a szóban bejelentett felmentés mellett már az ítélet hatályon kívül helyezésére, illetve harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére is irányult.

A bizonyítási indítvány a grafikus szakértő kihallgatására, a vádlott vallomástételi szándékára, a Budaörsi ügy minősített iratainak beszerzésére, az 1. és 2. számú tanúk kihallgatására és a vádlott gépkocsija nyomkövetésének elrendeléséről szóló dokumentum zárt tárgyaláson való ismertetésére irányult. Becsatoltak egy szakvéleményt az 1. számú szakértőtől, amelynek a bizonyítási anyagba való bevonását és a szakértő megidőzését kérték, egyben ütköztetését a 2. számú már bevont szakértővel.

E bizonyítási indítványokat az Ítéletábra elutasította, mivel az elsőfokú ítélet megalapozottsága mellett további bizonyítás felvételére nem volt szükség, az indítványok csak a bizonyítás szükségtelen továbbfejlesztését célozták. Az indítványok egyébként sem bírtak relevanciával, részben már az alapeljárásban feltárt körülményekre vonatkoztak, részben közömbösek voltak az ügy érdeme tekintetében. A szagazonosítás értékelése behatóan megtörtént, teljesen oktan és indokolatlan annak további boncolgatása, aligha maradt olyan körülmény, amit nem érintett az elsőfokú bíróság percíz felderítése, az érintettek alapos kikérdezése és mindezek helyes, iratszerű értékelése. További érintése felesleges és oktan. A vádlottnak számos alkalma volt előadni vallomását és észrevételeit, még a másodfokú nyilvános ülésen is módja volt felszólalni, majd az utolsó szó jogán nyilatkozni, és élt is mindkét lehetőséggel. Meg kell jegyezni, hogy nem is volt olyan előadása, amely indokolta volna a bizonyítás elrendelését.

Összességében valamennyi a másodfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítvány szükségtelen volt, relevanciával nem bírt, illetve már az elsőfokú eljárásban az értékelési és mérlegelési körbe került. A megalapozott és hiánytalan tényállás mellett teljesítésére nem volt sem törvényes mód, sem kellő indok.

A védő eljárási hibára is hivatkozott, mivel a III. rendű vádlott nem vett részt egy tárgyaláson és az ott elhangzott bizonyítás anyaga nem került később e vádlott jelenlétében megismétlésre. Kifogásolta a védő, hogy védence ezzel összefüggésben nem tudott érdemi észrevételt tenni. Egyebekben az elsőfokú ítélet megalapozatlanságára, iratszerűtlenségére hivatkozva lényegében ugyanazokat a kifogásokat terjesztette elő, amelyeket már az elsőfokú eljárásban is elmondott, és amelyek maradéktalanul megindokolásra kerültek az elsőfokú ítéletben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.625/2017/3. számú átiratában és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az elsőfokú bíróság a perrendszerű eljárásban megalapozott és irányadó tényállást állapított meg, abból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, törvényes a jogi minősítés és a kiszabott büntetés nem eltűlt.

A nyilvános ülésen az ügyészség képviselője kifejtette, hogy a védelem eljárási hibára való hivatkozása alaptalan, mivel az egyrészt nem hatott ki az I. rendű vádlottra, másrészt a III. rendű vádlott nem tett terhelő vallomást I.r. vádlottra, de érdemi vallomást sem tett, ezért jelenléte esetén sem lett volna tőle mit megkérdezni. Kifejtette, hogy az ítéletben nem maradt elvarratlan logikai szál, a releváns körülmények indokolást nyertek. Az elsőfokú ítélet felülbíráható, ezért annak helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a korábbi perrendtartás szerint meghozott és jogorvoslattal támadott elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 590. § (1) bekezdése szerint teljeskörűen felülbíráta.

Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok szinte maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. A III. rendű és jogerősen felmentett vádlott esetében megvalósult eljárási szabálysértés nem hatott ki az I. rendű vádlottal szemben meghozott ítéletre, erre alaptalan volt a védelmi hivatkozás, ezért az nem vezethetett eredményre és nem érte el a kifogással célzott joghatást sem. A Fővárosi Ítéltábla osztotta a tárgyaló ügyész álláspontját, a III. rendű vádlott távolléte nem hatott ki az I. rendű vádlottal szemben meghozott ítéletre.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban járt el, és a másodfokú bíróság erre előírt útmutatásait is maradéktalanul betartotta.

Az ügy érdemében az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság teljesítette az ügyfelderítési kötelezettségét, a releváns bizonyítékokat beszerezte, a tárgyalás anyagává tette, értékelési körébe vonta és a logika szabályai szerint egyenként és összhatásában is értékelte, mérlegelte. E tevékenysége igen részletes, beható és alapos volt, indokai pedig széleskörűen kifejtett, logikai hibáktól mentes következtetések levonásán alapultak. Az elsőfokú bíróság bizonyítása és bizonyíték értékelő tevékenysége túlmutatott az elvárt mértéken, mivel szinte minden védelmi felvetésre reagált és annak igen részletes indokait is megadta, noha maga is utalt rá az ítélet 16. oldalán, hogy ez már túlmutatott a kötelezettségein. Az igen körültekintő bizonyítékértékelő tevékenység szükségtelenné tette, hogy a másodfokú bíróság ismétlésekbe bocsátkozzon a védelmi fellebbezési érvek értékelésekor. Elég annyit rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság helyes indokai mentén alapul a másodfokú bíróság azon megállapítása, hogy a tényállás megalapozott és hiánytalan volt, ezért a másodfokú felülbírálat során irányadó volt.

A tényállás első pontja kapcsán a sértettek elfogulatlansága egyértelmű, vallomásuk következetes, pontos és részletes volt, ezért az elsőfokú bíróság alappal tartotta őket szavahihetőnek. I.r. vádlottat mindketten és határozottan felismerték, ezt az eljárás valamennyi szakaszában megtették, megerősítették. Számot adtak mindketten jó arcmemóriájukról, leírták a vádlott jellemző testalkatát és arcberendezését, de enélkül is egyértelmű, hogy olyan hosszú időt töltöttek a vádlott felügyelete alatt, hogy volt alkalmuk a pontos és tévedhetetlen felismerésre, az utólagos azonosításra. A sértett még a vádlott hangját is egyértelműen felismerte és a vádlottnak nem sikerült eredménnyel cáfolni a testi fogyatékoságának fel nem ismeréséből fakadóan támasztott kételyeket. A 3. számú tanú elmondta, hogy a lakásban való járkálása során nem volt szembeötlő a vádlott hivatkozott testi

fogyatékosága. A másodfokú bíróság a nyilvános ülésen maga is észlelte, hogy inkább jellemző a vádlott ún. mackós, cammogós járása, amely elfedi bicegését. A két személy következetes - más vádlottakra ki nem terjedő - felismerése mellett kiegészítő bizonyíték volt a vádlott által leírt és a sértettek lakásának megfelelő helyszín, továbbá a gépjárműjükről és a kutyájukról adott leírás. A vádlott ismerőse által eladott és a sértettek lakásából a rablás során eltulajdonított tárgyak sem gyengítették a vádlottat terhelő adatokat, ahogy a GPS és a híváslisták adatai sem. Összességében az elsőfokú bíróság támadhatatlan érvrendszer mellett mutatta be azt, hogy miért az I. rendű vádlott volt a három személy egyike, akik a sértettek sérelmére a vád tárgyává tett bűncselekményeket elkövettek.

A nyomozás során foganatosított felismerések során az eljárási szabályokat betartották, ez okból a bizonyítékokat nem lehetett kirekeszteni a vádlotti, illetve védői indítványnak megfelelően.

A kettes tényállás esetében is egyértelmű volt a 4. számú tanú következetes felismerése. A felismerést azzal is erősítette a szavahihető és elfogulatlan tanú, hogy elmondta a vádlott testmagasságának bemutatásakor a fia és a férje magasságához viszonyítva adta meg az adatokat, míg a fejkendő alatti kopaszságára tippelt, mert a kilátszó részből a fodrász szakképzettsége alapján erre következtetett. Elmondta, hogy az elkövető komplett arcbeállítottsága volt a felismerés alapja, a bemutatásra gyorsan sor került és a vádlott azonnal ismerősnek tűnt. Kiemelte, hogy befolyásolás nem történt a nyomozati cselekmény során. A fejkendőben távozó és a gépkocsiba beülő vádlottat az I./II. sz. tanú észlelte és mivel a gépkocsi rendszámát felírta rögtön megtörtént annak azonosítása. A védelmi kifogás, amely bizonyítási indítványt is magában foglalt azért nem volt eredményes ebben a körben sem, mert fel sem merült az eljárásban, hogy utóbb ezt - az egyébként lopott gépjárművet - az elkövető nyomaitól megtisztító férfi azonos lett volna a vádlottal, ezért közömbös, hogy az I.r. vádlott a saját gépkocsijával ebben az időben merre járt. Mivel pedig a nyomkövető és a híváslisták adatai csak megerősítették 4. számú tanú felismerését és azt, hogy az I.r. vádlott mozgása nem zárta ki, hanem megerősítette a bűncselekmény közelében való tartózkodását. Az adatok nem zárták ki az elkövetői körből. Helyesen utalt rá az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottól a terhére rótt bűncselekmények nem énidegenek, hiszen jelentős számban hajtott már végre fegyveres rablást, ahogy nem idegen az a módszer sem, miszerint saját autójából idegen gépjárműbe átszállva érkezik a tetthelyre. A felismertetések során eljárási szabálytalanság itt sem történt.

A szagnyomok értékelése kapcsán csak annyiban tér ki erre a másodfokú bíróság, hogy a szagnyom közvetett önmagában nem elegendő terhelő bizonyíték (BH. 2003. évi 145. számú jogeset), de annak hiánya sem jelenti az elkövetői körből való automatikus kizárást. Az első bűncselekménynél 250 méterig követte a Hunor nevű kutya valamelyik elkövető szagát, és ezzel nem áll összefüggésben, hogy utóbb a vádlott szagát ezzel a nyommal nem azonosította a Fátyol nevű eb. Ugyanígy az ujjnyom hiánya sem zárja ki az elkövetést, ahogy annak megléte sem lesz automatikusan és önmagában elégséges egyetlen terhelő körülményként. Mindezt azonban alaposan körüljárta az elsőfokú bíróság, ezért a másodfokú eljárásban sem lehetett erre eredménnyel hivatkozni.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok összességének az észszerű gondolkodás szabályai szerinti értékelése alapján helyesen és okszerűen vont következtetést az I.r. vádlott bűnösségére a vád tárgyává tett és a másodfokú felülbírálattal érintett bűncselekményekkel összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 2. § alkalmazása során alappal tekintette irányadónak az elkövetés idején hatályos anyagi jogi szabályokat. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy bár a fegyveresen elkövetett rablás büntetési tétele a jelenleg hatályos Btk. szerint enyhébb, azonban az egyes

büntetési tételek összehatása súlyosabb. A halmazati büntetésként kiszabható jelenleg 25 év az elkövetés idején 20 év volt, és a vádlott, mint többszörös visszaeső, aki fegyház fokozattal érintett jelenleg kizárt a feltételes szabadság kedvezményéből. Ezért nem következett be a Btk. 2. §-ban elvárt és a jelenlegi szabályok szerinti enyhébb büntetés, ezért a főszabály szerinti, az elkövetés idején irányadó anyagi szabályokat kellett alkalmazni az ügy elbírálásában, ahogy azt az elsőfokú bíróság alapos megfontolás után tette.

Erre figyelemmel az irányadó jogi minősítés az elsőfokú ítéletben alapjaiban helyes, de hiányos. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor nem minősítette fegyveresen elkövetettnek a személyi szabadság megsértését és a magánlaksértést.

A sértettek a vádlottak felbukkanásától tudatában voltak annak, hogy az elkövetők fegyverrel rendelkeznek. Egyrészt rendőrnek adták ki magukat, akik köztudomásúan rendelkeznek fegyverrel, másrészt elhangzott, hogy a sértettek kössék meg a kutyát, mert ellenkező esetben azt lelövik. Ilyen kijelentés mellett nem kellett elővenni a fegyvert ahhoz, hogy a sértettekben félelmet keltsenek és ezért a vádlotti utasítás szerint járjanak el. A fegyver jelenléte a kutya lelövésének kilátásba helyezésével egyértelművé vált, és a rendőri minőség színlelésével hihetővé is annak megmutatása nélkül is már annak konkrét elővétele előtt. Ez pedig elegendő a bűncselekmények fegyveresen elkövetettként való minősítéséhez, amely egyébként nem változtatott az irányadó büntetési tételen.

A fentiek miatt változtatta meg a törvényi minősítést a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint.

Az elsőfokú bíróság feltárta és felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó büntetés kiszabási tényezőket. Lényegében egyetlen nyomatékos enyhítő körülmény írható a vádlott javára, mégpedig az időmúlás, amely a korábbi hatályon kívül helyezésre tekintettel nem tekinthető a vádlott magatartására visszavezethetőnek.

Az elsőfokú bíróság a feltárt tényezőket helyesen értékelte és törvényesen szabta ki a vádlottal szemben a 17 év fegyházbüntetést. Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta még egy év sem telt el, de a másodfokú bíróság az időmúlás teljessége okán megvizsgálta, hogy indokolt-e a büntetés fellebbezésben indítványozott enyhítése, és erre nemleges választ adott.

A vádlott nemcsak többszörös, de különös visszaeső is. 2009. január 17-én 9 év fegyházbüntetésből szabadult, amely összbüntetés alapítéletét 8 rendbeli különös visszaesőként elkövetett fegyveres (köztük posta) rablás képezte, amelyért 9 év fegyházbüntetést szabtak ki. A vádlott 2010. szeptember 4. napján szabadult legközelebb és pár héttel később 2010. október 28-án újabb (postajárat sérelmére megvalósított) fegyveres rablást követett el, mint többszörös visszaeső, amelyért 10 év fegyházbüntetést szabtak ki.

Utóbbi büntetőeljárás alatt 2011. augusztus és szeptember hónapokban követte el a jelenleg felülbírált bűncselekményeket.

A vádlott tevékenysége üzletszerű, életvitelszerű az irányadó jogi minősítésen túl is, továbbá 2 rb. rablás csoportosan elkövetett, amely külön nem értékelt az adott törvényhely kereteiben. A bűncselekmények többszörösen minősülnek az azonos tételkereten belül és többszörös a halmazat is. A büntetés emelését a halmazat és a többszörös visszaesői minőség is indokolja, annak lényegében csak a törvényi felső határ szab gátat.

Mindezek a körülmények az időmúlás mellett is kizárják az egyébként eltúlzottnak egyáltalán nem tekinthető büntetés mérséklését, így az enyhítést célzó indítvány teljesítése szóba sem jöhetett. A büntetés tetтарыыos, megfelelően kifejezi a büntetési célokat, a бűncselekmények tárgyi súlyát és a vádlott személyi társadalomra veszélyességét,és az időmúlással is összhangban van.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét csak a jogi minősítés körében változtatta meg a Be. 606. § (1) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárásban felmerült бűнügyi költséget - figyelemmel a hatályon kívül helyezésre - az állam viseli. (Be. 613. §)

Az ítélet ellen a további fellebbezés lehetőségét a Be. 615.§-a kizárja.

Budapest, 2019. év január hó 17. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Budapest Környéki Тörvényсзék 7.B.64/2016/151. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.195/2018/18. számú ítéletében foglalt változás mellett az I.r. vádlottal szemben a mai napon jogerős.

Budapest, 2019. év január hó 17. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő